

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniæ, 1611

[De confessione cuiusdam Fratris Cluniacensis tandem facta Domino Abbati
veraci & deuoto. Capvt XXXII.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

Gallarum vrbe plebium numerositate inferior, audito tam felici nuncio, in momento aduolat. Repletur tam clamoris quam deuotis lætantium vocibus Ecclesia, & cernentes viuentem, quem mortuum reliquerant, vix se ipsos præ gaudio capiebāt. Obtulit dehinc deuota mulier puerum sancto, & quia sicut ab utroque parente primam, vt sic loquar, vitam acceperat, sic à sancto Maiolo tam insigni miraculo secundam resumpserat, auctoritate materna S. Maioli filium decreuit perpetuò nuncupari. Ne verò legenti vel audienti superesse aliqua de tanto miraculo dubietas possit, nouerint me antequam hæc scriberem, bis Siluiniacum uenisse, & tam à matre quam à pluribus & fide dignis testibus, dum id sollicitè inquirerem, ea accepisse.

De confessione cuiusdam Fratris Cluniacensis tandem facta Domino Abbati veraci & deuoto.

CAPVT XXXII.

IAM aliam de utilitate confessionis uisionem, præter illas quas longè supra narraui, quia multo post tempore accidit, non præteribo. Eo enim anno quo de Anglia secundo redij, illud

illud me audisse contigit. Quod nemē-
 ti exideret, eodem anno literis tradidi.
 Regressus à iam dictæ Angliæ partibus
 dum Cluniacum tendens per Franciam
 iter agerem, ad quoddam monasterium
 Cluniacensis ordinis quod Radolium
 vocatur, & ad charitatem pertinet, hospi-
 tandi causa diuerti. Præsidebat tunc eidē
 loco more Prioris frater quidam Bernar-
 dus nomine, Pictauus natione, iuuenis
 ætate, elegans moribus, opere strenuus,
 domui sibi commissæ prudenter prouidi-
 dens. Detinebatur tunc valida febris tam-
 que graui, vt lecto assiduè decumbere co-
 geretur. Veni ergò, & tali morbo eum
 grauatum inueni. Accessi statim facta re-
 gulari oratione ad ipsum, & qualiter se
 haberet sollicitè perquisiui. Respondit il-
 le, quod clarum erat, nec aliquem cernen-
 tem latere poterat, multum se incommo-
 do iam dicto grauari. Monui pro officio,
 vt quamdiu compos sui erat, conscien-
 tiam scrutaretur, peccata confiteretur,
 nec aliquid ad salutem animæ pertinens
 intermitteret, sed confessione, deuotio-
 ne, oratione, ad iter peregrinum securè
 explendum, se toto quo posset conamine
 pararet. Acquieuit monitis libens, & se-
 motis alijs me tantum coram residente,
 confi-

confiteri deuotè aggressus est. Expleta,
 prout tunc datum fuit, confessione, feci
 quod meum erat, & agrum confitentem
 Christiano more absolui. Iniuncta verò
 ei congrua, iuxta quod ab ipso audieram
 & mihi visum est, pœnitentia, die sequē-
 ti ad ipsam rediturus recessi. Facto mane,
 vt proposueram redij, & remotis astanti-
 bus, secreto eum de similibus vt prius fe-
 cerā, admonebā. At ille vt potuit corpore,
 totus autem mente ad me conuersus, pec-
 caui (ait) Domine, & valde peccaui, quod
 de hesternā confessione, quam purè face-
 re debuissē, de industria quædam sub-
 traxi. Ea de causā ad iudicium hac nocte
 vocatus, mira & tremenda videre coact^{us}
 sum. Adstabat quodam in loco multitu-
 do hominum tetri coloris, horrendæ for-
 mæ, quorum deformitatem vix visus hu-
 manus tolerare poterat. Allatæ sunt ab
 eis lances geminæ, in quarum vna ani-
 mam meam, in alia opera mea cernebā.
 Accusabant me vndique, & quandoque
 vera, quandoque falsa plurima more suo
 proferebant. Æstuabam constitutus in
 arcto, nec tot, vt videbatur, millibus ho-
 minum innumera obijcientibus, præ ti-
 more respondere poteram. Cumque diu
 huiusmodi litibus & accusationibus me
 ad om-

ad om-

ad omnia suspensum ac trementem vexassent, occurrit tandem formosus, vt videbatur, vir, & in medio astans, turbis insanientibus, immo vt animo conceperam dæmonibus, quid (inquit) quaeritis? Non est iste planè, non est iste de vestris. Eripuit, eripuit eum certè de manibus vestris, ea quam hesternò die Abbati suo fecit confessio. Non sic est, inquit, non sic est, vt dicis. Nouimus enim, & benè conscij sumus, quid dixerit, & quid retinuerit. Tacuit pro certo quædam, quorum sibi ipse conscius est, non obliuione inductus, sed deliberatione seductus. Cū igitur bonus ille defensor meus prolatam licet à mendacibus veritatem negare non posset, nec tamen me deserere vellet, consumpsi in immenso labore ac formidine totam hanc noctem. Qua transacta aurora, vt credo, dante diei principium, expergefactus ad me redij. Nunc quia plenè intelligo multam mihi à Deo hac visione impensam misericordiam, vt fateri me velit, quod tacere decreueram, detegam Deo cuncta ex integro, tibi que pater, nec ultra meam animam parata salute fraudabo. His dictis ad confitendum rursus conuersus, quicquid exhauriendum reliquerat totum per Dei gratiam

gratiam exhaust. Expleta veraci & deuota confessione, absolui pro officio fratrem, & oleo sancto inunctum, Christi corpore ad æternam vitam obtinendam refectum, Deo & fratrum precibus intentè commendauit, sicque valesciens ei, cum socijs recessi. Dehinc vt Cluniacum veni, paucis interiectis diebus, eius discessum audiens, & sibi debita quæ ad animam pertinent beneficia à fratribus sollicitè reddi rogavi, & plura supra debitum addidi.

F I N I S.

SELEC-